

Stoppen CO2-uitstoot duurt zo nog 2 eeuwen

Column
Frans Debets

De komende weken zal het Klimaatakkoord weer veel in het nieuws zijn. Voor de zomer hebben de organisaties die aan de vijf klimaattafels deelnamen hun voorstellen aan de minister aangeboden.

Nu is het aan het kabinet om tot een definitief akkoord te komen. Het hoofddoel is de beëindiging van de uitstoot van broeikasgassen in 2050. Nederland wil hierin voorop lopen en de rest van de wereld laten zien hoe je zo iets moet aanpakken.

De eerste mijlpaal is 2020, dan moet Nederland de emissies met 20 procent hebben gereduceerd ten opzichte van 1990.

De uitstoot was in 1990 ongeveer 220 miljoen ton, dus zouden we in

2020 rond de 175 miljoen ton moeten uitkomen. Maar misschien moet het wel naar 25 procent want dat heeft Urgenda geëist en toegewezen gekregen in een rechtszaak in 2015. De overheid ging daartegen in beroep, de uitspraak komt op 9 oktober.

Het Klimaatakkoord gaat uit van 49 procent reductie in 2030. Maar de plannen van de vijf klimaattafels tellen op tot 48,7 miljoen ton. Dat is slechts 22 procent. Ze gaan er gemakshalve vanuit dat met de nu al lopende reductieplannen de overige 27 procent gehaald gaat worden.

We zullen zien of dat gaat lukken, maar tot nu toe gaat het niet zo goed. De voorlopige cijfers die CBS in september publiceerde waren

niet bemoedigend. De emissie in 2017 was 192,5 miljoen ton CO₂-equivalenten, dat is een reductie ten opzichte van 1990 met 12,5 procent. Sinds 1990 reduceerden we dus een half procent per jaar. Wordt het niet eens tijd te erkennen dat het niet makkelijk is om in een voortdurend groeiende economie de CO₂-uitstoot snel te verminderen?

In dit tempo duurt het tweehonderd jaar om de emissies te beëindigen. Maar die tijd hebben we niet. De afspraken in Parijs zijn niet voor niets gericht op 2050, als we de reductie te lang uitstellen zal de temperatuur hoger oplopen dan de twee graden die nu al als ongewenst hoog wordt gezien.

De berichten over het Klimaatakkoord zijn steeds positief. De groep rond mobiliteit begint zelfs met: „Zorgeloze mobiliteit, voor alles en iedereen in 2050”. Maar iedere deelnemer houdt heel voorzichtig

Het aantal windmolens op land moet snel omhoog, maar de burger mag er geen last van hebben

nog een paar slagen om de arm. Enerzijds wordt steeds benadrukt dat iedereen mee moet doen, maar tegelijkertijd wordt er steeds bij gezegd dat de overheid moet meebetalen.

De gemeenten zullen de regie krijgen op de afbouw van het aardgasgebruik, maar het geld moet uit Den Haag komen. De noodzakelijke

sanering van vrijwel alle woningen willen ze wel aanpakken, maar het mag de woonlasten van de burger niet verhogen. Isoleren is wel te doen, maar de kosten moeten met een kwart omlaag. Het aantal windmolens op land moet snel omhoog, maar de burger mag er geen last van hebben. De kolencentrales moeten dicht, maar nu nog niet. Er moeten goede plannen komen, maar voorlopig beperken we ons tot aanzetten, vage hoofdlijnen en uitgangspunten.

Het is de vraag of het op deze manier wel gaat lukken. We vinden het moeilijk om toe te geven dat de opgave waar we voor staan heel groot, heel complex en heel duur is. De komende weken zullen we zien hoe de regering de boodschap gaat brengen.

Frans Debets is deskundige op het gebied van duurzame energie